Šéfredaktor: Ivana Potočňáková
Redakčná rada: Pavol Černý, Anna Diviaková, Richard Hollý, Veronika Chvátalová, Peter Kudláč – farár, Alena Pavelková
Jazyková korektúra: Anna Mäsiarová
Tlač a grafika: Tlačiareň Luna, Moravský Svätý Ján

Vydavateľ: Farský úrad Závod
Vydávané pre vlastnú potrebu.
Kontakt: zavodfarnost@zavodfarnost.sk, www.zavodfarnost.sk

Svitanie

Číslo 4/2014 Ročník 13

Časopis farnosti sv. Michala Archanjela v Závode

MATRIKA

Sviatosť krstu prijali

	dátum narodenia	*dátum krstu*
Laura Mórová	28. 07. 2014	12. 10.
Natália Kličková	27. 08. 2014	26. 10.
David Virág	20. 09. 2014	16. 11.
Samuel Vavrinec	25. 09. 2014	29. 11.
Štefan Klempa	01. 09. 2014	30. 11.
Karolína Weber	23. 08. 2014	30. 11.

Manželstvo uzavreli

Vojtech Fetyko a Marianna Chovancová	04. 10.
Lukáš Blažek a Katarína Kiššová	11. 10.
Lukáš Červenka a Monika Matoková	18. 10.

Do večnosti sme vyprevadili

	dátum úmrtia	*dátum pohrebu*
Viera Majzúnová, rod. Vrablecová	† 22. 09.	25. 09.
Markéta Studeničová, rod. Maxiánová	† 13. 11.	17. 11.
Magrita Izakovičová, rod. Mikulcová	† 27. 11.	01. 12.

ÚVODNÍK

Vianoce, Vianoce, Vianoce...

Toľko sa o nich narozpráva, vianočná reklama frčí na televíznych kanáloch, v časopisoch, v rozhlase a v obchodných centrách ani nehovorím – už od októbra. Lenže čo sú to vlastne tie Vianoce?

Veriaci človek, ktorý veľmi dobre pozná a chápe podstatu Vianoc v duchu evanjelia, musí byť veľmi rozčarovaný, ba až znechutený tou karikatúrou, ktorú z tohto nádherného kresťanského sviatku urobila trhová ekonomika a po stále väčšom zisku bažiaci obchodníci. Priznám sa, že nemám skúsenosť, či je tento trend aj v iných európskych krajinách. Nejako neobľubujem chodenie po obchodoch ani u nás doma, nieto ešte, aby som kvôli tomu cestoval do zahraničia. A v predvianočnom čase už vôbec nie. Len to najnutnejšie, aby človek hladom nezomrel a hotovo. Jednoducho – nechcem si kaziť náladu. Lebo „sláviť akože Vianoce“ tri mesiace pred Vianocami, pripraviť sa pritom o radostné adventné očakávanie, je podľa mňa maximálne choré. A z toho najväčšieho DARU – z narodenia Božieho Syna, Vykupiteľa ľudského pokolenia v najkrajnejšej chudobe Betlehemskej maštale – urobiť sviatok sebeckej chamtivosti, konzumu, obžerstva a plytvania – to je už fakt priveľa. Ak by som bol pápežom, asi by som reálne uvažoval nad presunutím liturgickej slávnosti Narodenia Pána prinajmenšom na mesiac júl, aby sa tieto dve veci nespájali pod jeden názov. Chúďatká deti, ktoré nepochádzajú z praktizujúcich kresťanských rodín a nechodia ani do kostola, sa v podstate ani nemajú šancu dozvedieť pravdu o Vianociach. Jedinú informáciu o Vianociach majú z reklám komerčných televízií a časopisov. A tá je teda riadne prekrútená.

Najčastejšou otázkou, ktorú počuť na Štedrý večer či v nasledujúce dni, býva: čo si dostal od Ježiška? Odpoveď má znieť: Jeho samého! Všetko ostatné je nepodstatné. Veď predsa Boží Syn prišiel na tento svet a stal sa jedným z nás, aby bol DAROM, prišiel slúžiť a dávať sa. Toto robí už po dve tisícročia. Dal sa za nás ako obeta na Veľký piatok a dáva sa nám a za nás denne v Eucharistii pri každej svätej omši. A my by sme sa nehanbili iba dostávať a brať? Ak teda chceme pochopiť a prežiť Vianoce, musíme sa predovšetkým naučiť dávať a byť darom pre druhých... Toto nás učí na Vianoce Ježiš. Vianoce nie sú o tom brať, dostávať, byť chamtivý, chcieť stále viac a mať viac ako iní. Veď nakoniec, koho kedy hmotné bohatstvo urobilo šťastným?! Prečo ľudia, ktorí majú veľa, chcú stále viac a nikdy nemajú dosť? Lebo čím toho človek má viac, tým je prázdnejší a tým väčšiu dieru v duši musí zaplátavať. Lenže si neuvedomuje, že tým ju zase len zväčšuje. Jediným liekom na tento druh choroby duše je naučiť sa dávať. A to nikoho nenaučí komerčná reklama vzbudzujúca u človeka chamtivosť, to nás učí Kristus, ktorého „darovanie sa“ na Vianoce slávime. Naučme sa od Neho dávať a byť darom pre iných, učme sa empatii, porozumeniu, nezatvárajme si oči a srdce pred problémami iných, učme sa konať dobro, pomáhať a naše vnútro sa bude vznášať. Bude spokojné a pretekať radosťou a nebude nám k tomu treba ani veľa peňazí, ani hromady darčekov. Budeme šťastní, pretože sme druhých urobili šťastnými. Kto

toto Kristovo posolstvo prijme a naučí sa ho uskutočňovať, bude mať Vianoce nielen tri mesiace, ako vo svete reklamy, ale každý deň, lebo s každým dobrým skutkom sa bude v jeho srdci rodiť Ježiš – Láska.

Požehnané Vianoce, plné darujúcej sa lásky vám zo srdca želá váš duchovný otec Peter

Poďme „kričať zo striech“

Existuje jednoduchá odpoveď: kvôli ohrozeniu našich detí a vnukov. Je najvyšší čas pozdvihnúť za nich hlas. Následky dnešných rozhodnutí totiž budú žať deti. Je potrebné „kričať zo striech“, čo sa tu deje. Dnes totiž denne hovoríme iba o právach dospelých. Takmer denne sa vo všetkých médiách debatuje o sexuálnej aktivite dospelých ľudí a dookola sa rieši, či je to diskriminácia, či nie je?!? Toto je však číre sebectvo. Individualizmus. Kde zostali DETI v tejto ľudskoprávnej agende dospelých jedincov? Kde je ich miesto v živote nás, dospelých?

Nevieme, či nechceme?

Je smutným konštatovaním, že ani v 21. storočí svet dospelých nedokáže ochrániť dieťa. Nechceme ochrániť všetky počaté deti, pretože nechceme pomôcť ich matkám a otcom. Väčšina detí by nemusela byť v detských domovoch, keby s týmito rodinami niekto intenzívne pracoval. Nevieme, či nechceme? Nevieme ochrániť deti pred zneužívaním, zanedbávaním a týraním. Po vzore Belgicka sa niektoré európske krajiny zahrávajú s prijatím zákona o tzv. aktívnej pomoci pri umieraní pre maloleté deti!

Pretláčané práva dospelých

Čo sa stalo, že práve teraz organizujeme referendum? Nestalo sa nič nové, len sme sa „zobudili“. Slovensko nemá žiaden právny záväzok voči EÚ, z ktorého by vyplývala povinnosť akceptovať rodovú ideológiu. K hlasným krikom feministiek, ktoré sa nazývajú ľudskoprávnymi aktivistkami, sa postupne pridali aj homoaktivisti a v poslednej dobe aj LGBTI skupina (Lesba, Gay, Bisexuál, Transsexuál, Intersexuál). Hovoria o ľudských právach a tvrdia, že im ich my, väčšina, upierame. Pri búraní stereotypov a rozprave o nových ľudských právach sú pretláčané práva dospelých bez ohliadania sa na záväzok dodržiavania najlepšieho záujmu dieťaťa vždy a všade.

Experiment na deťoch

Neexistuje žiadne právo na registrované partnerstvo, ani na adopcie detí. Dnes už nikto nespochybní, že registrované partnerstvá sa spájajú s možnosťou adopcie detí. Adopcia detí párom rovnakého pohlavia je EXPERIMENT na deťoch! A to nemôžeme dovoliť. Nemôžeme skúšať, či to vyjde, či nevyjde.

Rodinná politika dnes v podstate neexistuje. Pomoc rodinám zo strany štátu alebo samospráv je na bode mrazu. Existuje len vtedy, keď sa už rodina ocitne v sociálnom vylúčení. Avšak funkčné rodiny nemajú dostatočnú podporu. Na druhej strane na ideologické aktivity homoloby sú vyčleňované peniaze z verejných zdrojov, teda z našich daní. Stotožňuje sa s týmto široká verejnosť?

Preto príďte k prvému občianskemu referendu 7. februára 2015 a vyjadrite 3x ÁNO v prospech detí!

Anna Verešová
Aliancia za rodinu

ZO ŽIVOTA NAŠEJ FARNOSTI

Vyrástli nové **Božie muky**

Božie muky – malé náboženské stavby patrili do nášho chotára odjakživa. Majú tvar kamenného alebo murovaného stĺpa s výklenkami v stenách na umiestnenie sochy alebo obrazu zo života Ježiša Krista alebo svätého patróna. Kaplnky, prícestné kríže a Božie muky sú svedkami kresťanskej histórie. Väčšinou sa stavali pri cestách na okraji obce na pamiatku šťastných i nešťastných udalostí dediny, rodín i jednotlivcov. Sú odkazom Božej prítomnosti a lásky v zákutiach prírody i ochranou dediny od všetkého zlého.

Odvážna myšlienka

Náš miestny rezbár Milan Húšek je autorom myšlienky postaviť nové Božie muky, zrekonštruovať pôvodnú Božiu muku na krížnych cestách k úcte Sedembolestnej Panny Márie a poškodený prícestný kríž na okraji cesty smerom na Tomky. Jeho odvážna myšlienka, vôľa, nápady a samotné práce zavŕšili dvojročné úsilie a túžba sa stala skutočnosťou. Za spoluprácu, ústretovosť a nápady patrí vďaka aj výtvarníkovi Pavlovi Žákovi. Pomáhal autorovi a spolupodieľal sa na rekonštrukcii pôvodnej Božej muky k úcte patrónky Slovenska i prícestného kríža. Práce si vyžadovali veľa času, energie a trpezlivosti. Bolo treba prekonať nejednu prekážku, riešiť menšie i väčšie problémy a nepredvídané situácie. Vynaložené náklady boli uhradené z finančných darov jednotlivcov a rodín.

Božia muka k úcte sv. Huberta na Šišolákoch.

Prvá na krížnych cestách

V jubilejnom roku sv. Cyrila a Metoda bola 5. júla 2013 slávnostne požehnaná prvá stavba Božej muky k úcte našich vierozvestcov na krížnych cestách, kde sa podľa legendy zastavili a odpočívali sv. Cyril a sv. Metod prechádzajúci Veľkou Moravou. Okrem svojej mimoriadne vhodnej polohy je v susedstve s Božou mukou zasvätenou Sedembolestnej Panne Márii. V tom čase súčasne prebiehala prípravná činnosť na ďalších dvoch dielach: na stavbe Božej muky k úcte sv. Vendelína a sv. Urbana, ktorá stojí pri bývalom JRD neďaleko chátrajúcej pôvodnej Božej muky a Božej muky umiestnenej na Šišolákoch k úcte sv. Huberta, patróna poľovníkov. Nedávno práce vyvrcholili a náboženské stavby boli dokončené.

Čoskoro posvätené

Od nápadu po dokončenie prechádzali drobné stavby niekoľkými etapami: úprava terénu pre stavby, kúpa materiálov, vyhotovenie foriem, odliatie jednotlivých častí stĺpa z umelého pieskovca až po umiestnenie keramických obrázkov do výklenkov v stenách stĺpa. Päta stavby Božích múk je štvorcového pôdorysu, na nej je umiestnený pilier s keramickými obrázkami v bočných stenách. Na spodnej časti piliera sa nachádza ďakovná tabuľka s menami darcov a všetkých dobrodincov. Mohutnejšiu hlavicu stavby dotvárajú keramické obrázky a vrchnú časť strieška s krížom. Okolie stavieb bolo vydláždené zámkovou dlažbou. Nové Božie muky budú v blízkom čase posvätené.

13. septembra tohto jubilejného roku Sedembolestnej Panny Márie prechádzala cez našu farnosť pešia púť z Marianky do Šaštína. Mladých pútnikov sprevádzal otec

Renovovaná Božia muka na krížnych cestách zasvätená Sedembolestnej Panne Márii.

biskup Mons. Jozef Haľko, ktorý slávnostne požehnal obnovenú Božiu muku k úcte patrónky Slovenska.

Dokončená bola aj renovácia prícestného kríža, ktorý dali z úcty a vďaky postaviť manželia Mikuláš a Mária Pavelkovci v roku 1891. V novej forme bol vyhotovený kríž a osadená nová tabuľka. Pôvodná socha Panny Márie bola zrenovovaná.

Výtvarník Pavol Žák vytvoril sochu Sedembolestnej Panny Márie z hruškového dreva zo Svätojánskeho chotára – je voľnou kópiou šaštínskej sochy (je asi o 15 % väčšia). Príprava a samotné vytvorenie diela trvalo jeden rok. Socha je umiestnená v kostole farnosti Sedembolestnej

Božia muka pri bývalom JRD k úcte sv. Vendelína a sv. Urbana.

Panny Márie v Bratislave – Petržalke, ktorú spravuje náš bývalý duchovný otec Peter Mášik. Vo sviatok vigílie Sedembolestnej Panny Márie novú sochu slávnostne požehnal otec biskup Mons. Jozef Haľko.

V minulosti slúžili Božie muky aj ako orientačné body alebo míľniky pre putujúcich. Tieto náboženské stavby pomáhali pútnikom alebo pracujúcim na poliach v určovaní správneho smeru ich cesty. V dnešnej modernej dobe nech sú aj našimi míľnikmi a pomáhajú nám viesť naše kroky životom dobrého kresťana.

Alena
Foto: autorka

Prícestný kríž pri ceste smerom na Tomky.

Vravieť Bohu
svoje áno

V sobotu 25. októbra sa v Národnej Svätyni v Bazilike Sedembolestnej Panny Márie v Šaštíne uskutočnila historicky prvá Púť za kňazov. Jej iniciátorom bolo spoločenstvo Modlitby za kňazov, ktoré pôsobí pri bazilike.

Púti predchádzala 40-dňová reťaz modlitieb a pôstu za kňazov, ktorá sa začala v deň sviatku Sedembolestnej Panny Márie. Vyvrcholením iniciatívy bola púť, na ktorú do Šaštína putovalo asi päť stoviek veriacich z viacerých slovenských diecéz. Po úvodnom slove don Jána Čverčka z komunity saleziánov, povereného pastoráciou v Národnej svätyni, predstavil vedúci spoločenstva Modlitby za kňazov Samuel Brečka hlavný cieľ púte – navrátenie úcty ku kňazskému povolaniu. Po pobožnosti krížovej cesty za kňazov nasledovala úvodná prednáška v podaní Mária Tomášika, vedúceho Spoločenstva pri Dóme sv. Martina v Bratislave. Súčasťou programu púte bola aj modlitba posvätného ruženca a litánie k sv. Jánovi Maria Vianneyovi. Pútnikom, ktorí do Šaštína pricestovali z Bardejova, Košíc, Zvolena, Tvrdošína, Považskej Bystrice, Myjavy i Malaciek, sa prihovoril osobným svedectvom aj kňaz Ondrej Chrvala. Lámačské chvály s Braňom Letkom i MZK band s Tomášom Kudolánim dali priestor na zjednotenie sa pútnikov v modlitbách chvál.

Logo Pôstu a Púte za kňazov vytvorené špeciálne na tento účel.

Účastníci Púte za kňazov si uctili relikviu sv. Jána Maria Vianneya.

Vyvrcholením Púte za kňazov bola svätá omša, ktorú celebroval otec arcibiskup Stanislav Zvolenský. Vo svojej homílii vychádzal z otázky, ktorú Ježiš trikrát položil Petrovi: *„Šimon, syn Jánov, miluješ ma?“* Jeho neutíchajúca láska k človeku si želá byť opätovaná a želá si rovnakú odpoveď od človeka, akú dáva sama. Túto otázku kladie nebeský Otec denne kňazom i nám všetkým. Samotná otázka je prejavom jeho nekonečnej lásky. Otec arcibiskup na záver poďakoval všetkým ľuďom modliacim sa za kňazov: *„Lebo len tak môžeme mať kňazov horlivo vraviacich Bohu svoje áno.“*

Počas celej púte mali jej účastníci možnosť uctiť si relikviu sv. Jána Maria Vianneya, pozrieť si výstavu fotografií s kňazskou tematikou Svietiene 2 fotografa a dokumentaristu Petra Sedláka z Prešova i výstavu prác detí zo Šaštína na tému Môj kňaz. Púť za kňazov sprevádzalo logo vytvorené špeciálne na tento účel. Je na ňom vyobrazené biele pálium v červenom kruhu v podobe ukrižovaného Krista Veľkňaza a zároveň Pastiera, ktorý

Hlavným celebrantom prvej historickej púte za kňazov bol otec arcibiskup Mons. Stanislav Zvolenský.

zatúlanú ovečku *„vezme s radosťou na plecia“* (Lk 15,5), a ktorý sa necháva za svoje ovečky ukrižovať. Spoločenstvo Modlitby za kňazov má túžbu po prvej púti vytvoriť tradíciu zjednocovania sa v úmysle modlitieb – budúcoročná sa uskutoční v priebehu 40- dňového Pôstu za kňazov 26. septembra opäť v Národnej Svätyni v Bazilike Sedembolestnej Panny Márie v Šaštíne.

Ivana
Foto: Ľudka

Do Šaštína putovalo asi päť stoviek veriacich z viacerých slovenských diecéz.

Výstava detských prác na tému Môj kňaz sa tešila pozornosti účastníkov púte.

MÁM NÁZOR A NEHANBÍM SA ZAŇ

Demonštrovali sme **za život**

Pri nedeľnej sv. omši sme si vypočuli oznam o tom, že Aliancia za rodinu pozýva 11. novembra do Bratislavy pred Úrad vlády na pokojné zhromaždenie. Treba si doniesť sviečky.

Dve Márie a ja sme sa teda vybrali vlakom do hlavného mesta. Ako naschvál vlak meškal, na miesto činu sme dorazili po 17.00 h. Už sa rečnilo, sviečky horeli a tajomne osvecovali tváre a postavy zhromaždených. Na záver organizátori prečítali vyhlásenie pre vládu a parlament. Hlavným dôvodom zvolania akcie bol fakt, že vládu stále zaujíma niečo iné, že hlavnú pozornosť venuje skupine LGBTI a práva na výhradu vo svedomí, práva nenarodených ju „nebavia“. Že z verejných zdrojov financuje rodovú ideológiu, ktorá ignoruje prirodzené rozdiely medzi mužom a ženou.

Vo vyhlásení sa žiada:

- aby zákon chránil ľudský život už od počatia po prirodzenú smrť
- aby chránil a podporoval rodinu založenú manželstvom muža a ženy
- aby chránil rodičovské práva na výchovu detí

Aby tak, ako v Nemecku, aj na Slovensku nedali matku do väzenia len preto, že nechcela dať svoje dieťa na sexuálnu výchovu v škole. Ďalším cieľom Aliancie za rodinu je podľa slov pána Danišku: *„Veľmi by som si želal, aby každá žena, ktorá uvažuje o potrate, našla vo svojom okolí láskavého človeka, ktorý jej pomôže rozhodnúť sa pre život dieťatka.“* Zhromaždení položili svoje sviečky pred bránu Úradu vlády a k nim aj čierny pohrebný veniec – symbol pochovania rodovej ideológie.

Zlata

Pokojná demonštrácia s názvom POCHOVAJME RODOVÚ IDEOLÓGIU

bola podľa organizátorov posledným pokusom presvedčiť premiéra Róberta Fica a zodpovedných členov vlády, aby odmietli Celoštátnu stratégiu rodovej rovnosti a Celoštátny akčný plán rodovej rovnosti na roky 2014 – 2019 v ich predkladanej podobe. Iniciátormi protestu proti ich schváleniu boli Fórum života, Aliancia za rodinu, Fórum kresťanských inštitúcií, Inštitút pre ľudské práva a rodinnú politiku, Spoločenstvo Ladislava Hanusa a Klub mnohodetných rodín.

„Nájdite si čas a príďte spolu s nami vyjadriť svoje „NIE“ týmto ideologickým dokumentom, ktoré vyvolávajú v spoločnosti nestabilitu, podporujú diskrimináciu a šíria teórie, ktoré nerešpektujú prirodzené rozdiely medzi ženami a mužmi a s ktorými značná časť obyvateľov Slovenska absolútne nesúhlasí,“ vyzývali organizátori na účasť na tichej demonštrácii.

Red
Zdroj: Fórum života

NAŠA ANKETA

Ako prežijú najkrajšie sviatky v roku naši kňazi?

S rovnakou otázkou: čím sú pre vás Vianoce? Kde, s kým a ako prežijete tie tohtoročné? sme sa obrátili na všetkých kňazov pochádzajúcich z našej obce i nášho pána farára.

„Počas vianočných sviatkov budem v Bruseli s ľuďmi, ktorí tu zostávajú, aby mohli zažiť rodinnú atmosféru v rodnom jazyku,“ napísal nám o. Jaroslav Hanzlík, ktorý pôsobí na katolíckej misii v Bruseli. *„Moja skúsenosť z minulých rokov je veľmi príjemná. Skôr, ako väčšina ľudí odíde na Slovensko a do Čiech, organizujeme pravidelné kultúrno-spoločenské podujatie Vianoce predo dvermi, na ktorom minulý rok vystupovali aj členovia folklórneho súboru zo Závodu. Ľudia zažívajú naozaj spoločenstvo radosti a pokoja. Nezorganizuje sa to samo. Popri svojich náročných povinnostiach obetujú aj svoj voľný čas, aby potom z toho mali všetci úžitok. Betlehem, stromček... všetko pekné, ale pre mňa osobne to nie je dôležité. Osobne doma nemám ani čečinu:) To, na čo sa naozaj teším a dáva mi to zmysel, je spoločenstvo s Kristom v Eucharistii s ľuďmi, ktorých mám rád. A potom mimoliturgické spoločenstvo, kde sa delíme o radosť.“*

Náš duchovný otec Peter Kudláč sa pri položení otázok zamyslel a odpovedal: *„Vianoce? Sú pre mňa tak, ako asi pre každého kresťana, predovšetkým sviatkami Božieho narodenia. Čo iné väčšie sa nám mohlo stať, ako to, že dobrotivý Boh v nekonečnosti svojej dobrotivej nezištnej a obetavej lásky sa znížil k nám – hriešnym ľuďom. Áno, On sa pripodobnil nám – ľuďom, aby nám dal šancu byť opäť Božími deťmi. My sme nimi boli, ale sme to hriechom stratili. Iste darčeky, stretnutie sa rodiny, pohoda... to sú všetko pekné veci. Kto by z toho nemal radosť. Nemali by sme však popri tom zabudnúť na podstatu Vianoc a na ten NAJVÄČŠÍ DAR, že „Boh nám Syna dal...“* Kde a ako prežijem tohtoročné Vianoce? *Nuž, vo svojej farnosti, v službe farníkom. Tak ako po minulé roky. Vianoce sú pre bežného človeka dňami oddychu, deti majú prázdniny. Kňazi zasa majú „žatvu“. Dva víkendy pred sviatkami sa už spovedá i po okolitých farnostiach, chodíme si vypomáhať. A keďže Vianoce nie sú jednodňovým sviatkom, treba si pripraviť na každý deň homíliu a vo sviatočné dni slúžiť viacero sv. omší, čo je aj časovo náročné ako i vyčerpávajúce. No a keď sa podarí, pozriem sa aj domov k rodičom, aspoň na chvíľu na Štedrý večer a v niektorý voľný deň medzi sviatkami aj na dlhšie. Prajem požehnané Vianočné sviatky všetkým čitateľom!“*

Emeritný otec biskup Štefan Vrablec srdečne pozdravuje svojich rodákov a želám im požehnané vianočné sviatky. Zdravotný stav mu neumožnil aktívne sa zúčastniť v našej ankete, no prejavil živý záujem o dianie v obci.
Milí farníci, sviatky, akými sú Vianoce, stoja našich kňazov veľa síl. Duševných i fyzických. Podporme ich svojou modlitbou i pomocou iného druhu. Poďakovaním či povzbudením. Veď vďaka nim opäť raz prenikneme do najkrajšieho a najsilnejšieho tajomstva, ktoré nám dal náš Pán.

Ivana

MOJE SVEDECTVO

Organ – **kráľ hudobných nástrojov**

Volám sa Michal Rehák a bývam v obci Moravský Svätý Ján. Rád by som napísal niečo o organe. Prečo práve o ňom? Organ je vskutku zaujímavý hudobný nástroj. Dávame mu prívlastok aj „kráľ hudobných nástrojov“. Hlavne pre jeho veľkosť a dokonalý zvuk. K dokonalému zvuku a dobrej hre sa človek musí aj vedieť dopracovať. A ja som sa aj dopracoval. No jednoduché to určite nebolo.

Bolo to na Bielu sobotu

Hra na organ ma oslovila v jeden deň v našom farskom kostole a pamätám si presný dátum – bolo to 30. 3. 2013, na Bielu sobotu. Išlo o pieseň na konci Veľkonočnej vigílie, č. 526: Teba, Bože, chválime. Neviem, kto u nás vtedy hral. Ale hral tak, že bolo jasné, že má o hre naozaj vedomosti. Po neskorom príchode z kostola mi to nedalo a začal som hľadať na internete spomínanú pieseň. Avšak na Youtube som natrafil len na akúsi rýchlo hranú verziu na keybord. Táto nahrávka sa mi nepáčila, hľadal som ďalej. Nakoniec, bolo už 0:15 h, sa mi podarilo nájsť verziu Teba, Bože, chválime takmer majstrovsky odohratú na organe aj so spevom. Hral ju organista z Košíc František Beer.

Po úvodnom nesmelom pokuse Michal hráva v kostole na Húškoch a je pripravený pracovať na sebe, aby sa jeho organ prejavil kráľovsky dokonalou hrou.

Najprv podľa sluchu

Tak som si túto pieseň uložil do počítača a keďže som mal doma klávesy, začal som skúšať podľa sluchu. Asi po dvoch dňoch som konečne prišiel na to, že sa hrá od noty c2. Po týždni som sa ju naučil hrať. Takto to pokračovalo, postupne som našiel na Youtube aj ďalšie piesne z JKS. Hra nebola rýchla, ale s improvizovanými medzihrami na nádych alebo prechod do druhej strofy. Technika jeho hry ma zaujala najviac.

Po čase som sa učil aj iné piesne aj to, kedy ich treba hrať. Oslovil som miestneho organistu s otázkou, či by mi neporadil pri učení hry. Ochotne súhlasil. A tak som začal chodiť podvečer k nemu na tréning alebo sme ostali v kostole po sv. omši, kde sme hru nacvičovali. Po niekoľkých trénovaniach som skúsil hrať aj u nás v kostole.

Prvá hra v kostole

Bolo to 4. novembra 2013 a hral som len potichu predohru, pretože to bola moja prvá hra v kostole. Pieseň č. 300: Ježiš, Ježiš, príď ku mne. Prekvapilo ma, že sa dosť ťažko pracovalo s klávesmi. Nemal som nacvičenú techniku úderu na klávesy. Naďalej som zbieral organové nahrávky JKS z Youtube, ktorých mám dodnes okolo 80. Až mi raz napadlo, že v kostolíku na Húškoch by som mohol hrať, pretože tam nikto zatiaľ nehrá.

Povedal: áno

Tak som sa opýtal pána farára Petra Kudláča v Závode, či tam môžem hrať. Upozornil som ho, že sa ešte len učím a sem-tam sa môže vyskytnúť chyba. Povedal áno. A tak som teda začal hrať 27. apríla tohto roku, na Druhú Veľkonočnú nedeľu. A hrám dodnes. Môžem povedať, že počet chýb, ktoré som robil na začiatku, poklesol. Ale tak ako všetko aj hra na organ chce čas a trpezlivosť. Keď sa trpezlivosť a snaha sa učiť spojí dohromady, tak aj organ sa pri hre prejaví kráľovsky dokonalou hrou.

Michal
Foto: archív M. R.

MOJE ZAMYSLENIE

On nežiada nič

Vianoce sú už dlhé roky označované ako najkrajšie sviatky roka. No v poslednom čase akoby mnohí ľudia nevedeli, čo je pravý zmysel tohto sviatku.

Už ako malý chlapec som sa často stretával s otázkou: Čo chceš na Vianoce? Táto otázka opäť len vyzdvihuje to, čo chceme. A po Vianociach sa každé dieťa rado chváli: *„Ja som dostal toto“* a druhý: *„Ja zase toto...“* Pri všetkom tomto nám vznikne akurát tak závisť, že sme nedostali to, čo dostali ostatní. Myslím si, že oslavovať Vianoce závisťou je nevhodné a už vôbec to nehovorí o tom, v čom je pravý zmysel Vianoc.

Radosť z narodenia Krista

Zmysel Vianoc je v prvom rade v radosti z narodenia Ježiša Krista. Popri tom by mala byť rodina spolu. Často sa zídu cez sviatky aj takí členovia rodiny, ktorí sa po väčšinu roka nevideli. Mnohí už na začiatku novembra rozmýšľajú, čo chcú mať pod stromčekom alebo sa naháňajú po nákupných centrách, len aby mali dostatočné zásoby jedla a pitia počas sviatkov. Svojím spôsobom je aj toto príprava na Vianoce, ale nie taká, aká by mala správne byť. Mali by sme sa cez obdobie Adventu najmä duchovne pripravovať na prežívanie Vianoc.

Listy Ježiškovi

Deti často píšu listy Ježiškovi, aké darčeky by chceli. A zasa tu máme slovo „chcieť“. Zo západu sa k nám dostávajú filmy, ktoré deťom veľmi nehovoria o pravom zmysle sviatkov. Ide hlavne o americké filmy, v ktorých „bežia“ ešte len úvodné titulky a už vidíme záber na vianočný stromček a pod ním pomaly dvojmetrovú kopu darčekov. Detský divák si myslí, že toto je správne. Ale tak to nie je.

Listy, ktoré píšeme, vyjadrujú zase len to, čo si prajeme či chceme. Je Ježiš naozaj ten, ktorý by nám mal niečo dať? Veď Ježiš nám dal večný život, ktorý spečatil smrťou na kríži. Myslím teda, že On je posledný, od ktorého môžeme ešte navyše niečo žiadať. Zato On nežiada nič. Minimálne by sme mali na znak vďačnosti k Nemu navštíviť kostol. Nedovoľme, aby sa z najkrajších sviatkov roka stali sviatky materializmu, závisti z toho, kto čo dostal alebo nedostal a sviatky obžerstva. Ježiš sa predsa narodil v skromnosti.

Michal
Foto: Ivana

Naši prvoprijímajúci aj v tomto roku počas celého Adventu zdobili v kostole papierový vianočný stromček.

V rodine pri štedrovečernom stole

Na stole sa zažne svieca. Je pekné na jej zapálenie použiť Betlehemské svetlo.

Úvod: V mene Otca i Syna i Ducha Svätého. Amen.
Dnes oslavujeme Vianoce – sviatky narodenia nášho Pána Ježiša. On sa narodil aby priniesol dobro, lásku a pokoj do našej rodiny. V túto chvíľu zavítal aj k nám. Mária, ty si matkou Božieho Syna. Celá naša rodina ťa pozdravuje slovami: Zdravas, Mária,...

Evanjelium: Započúvajme sa do slov Evanjelia podľa Lukáša (2, 1-14):
„V tých dňoch vyšiel rozkaz od cisára Augusta vykonať súpis ľudu po celom svete. Tento prvý súpis sa konal, keď Sýriu spravoval Kvirínius. A všetci šli dať sa zapísať, každý do svojho mesta. Vybral sa aj Jozef z galilejského mesta Nazaret do Judey, do Dávidovho mesta, ktoré sa volá Betlehem lebo pochádzal z Dávidovho domu a rodu, aby sa dal zapísať s Máriou, svojou manželkou, ktorá bola v požehnanom stave. Kým tam boli, nadišiel jej čas pôrodu. I porodila svojho prvorodeného syna, zavinula ho do plienok a uložila do jasieľ, lebo pre nich nebolo miesta v hostinci.
V tom istom kraji boli pastieri, ktorí v noci bdeli a strážili svoje stádo. Tu zastal pri nich Pánov anjel a ožiarila ich Pánova sláva. Zmocnil sa ich veľký strach, ale anjel im povedal: „Nebojte sa. Zvestujem vám veľkú radosť, ktorá bude patriť všetkým ľuďom: Dnes sa vám v Dávidovom meste narodil Spasiteľ Kristus Pán. A toto vám bude znamením: nájdete dieťatko zavinuté do plienok a uložené v jasliach.“ A hneď sa k anjelovi pripojilo množstvo nebeských zástupov, zvelebovali Boha a hovorili: „Sláva Bohu na výsostiach a na zemi pokoj ľuďom dobrej vôle.“

Pieseň: Tichá noc, JKS č. 88

Prosby a poďakovania:
(môže sa zapojiť každý člen rodiny.)
Pane, v dnešnú noc, noc tvojho narodenia ťa prosíme:
Za všetkých ľudí dobrej vôle, aby vytvárali ľudskú rodinu spojenú s tebou.

Všetci: *Prosíme ťa, vyslyš nás.*

Za nás všetkých... (možno vymenovať), aby si nás v novom roku 2014 požehnával a ochraňoval.

Všetci: *Prosíme ťa, vyslyš nás.*

Za opustených, hladujúcich, chorých a trpiacich, aby v týchto dňoch našli útechu v tebe.

Všetci: *Prosíme ťa, vyslyš nás.*

(Môžu nasledovať vlastné prosby.)
Prijmi, Pane, aj našu vďaku:
Za prežitý rok, za to, že si nás sprevádzal a že môžeme byť pri Štedrej večeri spolu.

Všetci: *Ďakujeme ti, Pane.*

Za všetky dary, ktorými sa v dnešný večer obdarujeme a za to, že najväčším darom pre nás si ty.

Všetci: *Ďakujeme ti, Pane.*

Za Svätého Otca, za biskupov a kňazov, ktorí sú znakom tvojej lásky a spolu s nami kráčajú po ceste života k tebe.

Všetci: *Ďakujeme ti, Pane.*
(Môžu nasledovať vlastné vďaky.)

Na záver prosieb: Trojjediný Bože, buď s nami so svojím požehnaním cez vianočné sviatky i potom, až naveky! Otče náš...

Môže nasledovať modlitba za zosnulých v rodine: Odpočinutie večné... Sláva Otcu...

Požehnanie jedla a vinš: Požehnaj, Otče, toto jedlo, nech je nám na úžitok a tebe na chválu. Prosíme ťa, Pane, buď častým hosťom v našom dome a daj, aby sme boli hodní darov, ktorými si nás obdaroval.

Vinšujem vám tieto radostné sviatky narodenia nášho Pána Ježiša, aby sa Ježiš narodil v nás všetkých a obdaroval nás svojou láskou, dobrotou a pokojom.

(Všetci si môžu vzájomne podať ruky a zaželať si požehnané vianočné sviatky.)

SVITANÍČKO

V Advente pripravujeme cestu Ježišovi. Ktoré skutky vedú k Nemu?

Farebne ich vyznač!

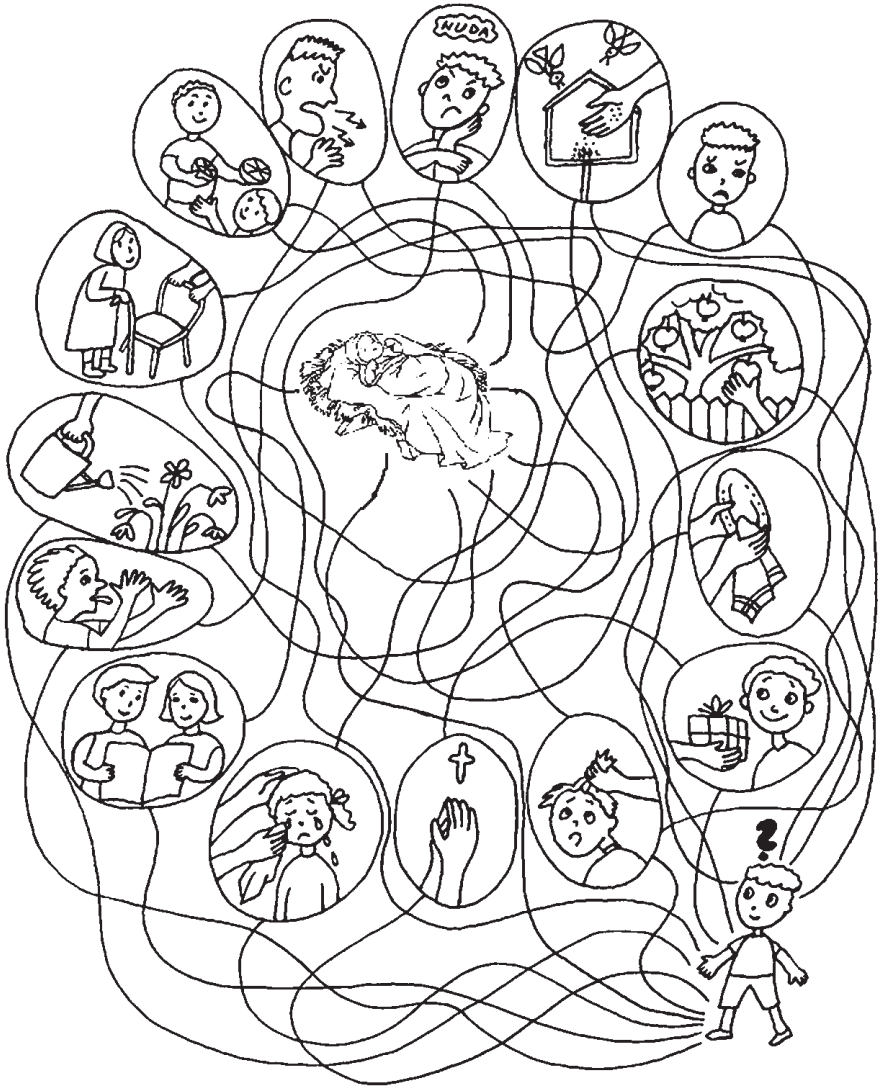

HUMOR

Jozef s Máriou sedia na brehu mora.
Okolo sa kúpu deti.
Malý Ježiš behá po hladine a narieka:
- *Aj ja sa chcem kúpať!*

Kňaz hovorí na omši veriacim:
- *Budúcu nedeľu budem kázať o lži, preto chcem, aby ste si všetci prečítali sedemnástu kapitolu Markovho evanjelia.*
O týždeň neskôr sa kňaz na začiatku kázne pýta, kto si prečítal sedemnástu kapitolu Markovho evanjelia. Všetky ruky v kostole sa zdvihú.
Kňaz s úsmevom hovorí:
- *Markovo evanjelium má len šestnásť kapitol. Takže môžem začať hovoriť o hriechu klamstva...*

Rozhovor na Rakúskom cisárskom dvore.
- *Franz, budeme mať dieťa!*
Franz sa prekvapene a zarazene pýta:
- *Sisi, si si istá?*

Babičke, vášnivej čitateľke detektívok, podstrčia namiesto románu telefónny zoznam. Babka číta, číta, a keď už dočítala, poznamenala.
- *Od začiatku som tušila, že to urobila Žofia Žubrienková.*

Pripravil: Pavol

PIESNE

Spoj nás v jedno, Pane

Spoj nás v jedno, Pane,
spoj nás jedným putom,
čo nemôže byť zlámané.
Spoj nás v jedno, Pane,
spoj nás jedným putom,
spoj nás tou bratskou láskou.

Je len jeden Boh, je len jedno Telo,
je len jeden Kráľ, preto spievajme:

Ja v srdci svetlo mám

Ja v srdci svetlo mám,
nech stále vo mne plá. *(3x)*
či je hmla, či je noc, či je tma.

Dal mi ho Ježiš sám,
nech stále vo mne plá. *(3x)*
či je hmla, či je noc, či je tma.

Kamkoľvek pôjdem len,
nech stále vo mne plá. *(3x)*
či je hmla, či je noc, či je tma.

This little light of mine,
I'm gonna let it shine. *(3x)*
let it shine, let it shine, let it shine.

Ja už viem, **čo sú Vianoce**

Ozaj, čo sú to vlastne Vianoce? Ako jednu z možností opísať ich podstatu ponúkam tento skutočný príbeh.

Pred pár rokmi, krátko po Novom roku sa u nás zastavila matka v Komunite Cenacolo *[čenákolo]* vyliečeného narkomana, aby nám porozprávala o svojom vianočnom zážitku z Medžugorja.

„Keď som sa rozhodla vycestovať za Maťom do Medžugorja, kúpila som mu parádne zimné topánky. Dosť drahé. Hneď ako sme sa stretli, dala som mu ich so slovami: „Vyskúšaj si ich, zajtra mi povieš, aké ti boli.“ Zhodou okolností aj naša skupina, aj oni – „čenákolisti“ mali sme v ten deň rozdielny program.

Druhého dňa sme sa stretli a ja celá nedočkavá: „No, aké sú? Páčia sa ti?“ A on mi na to: „Mami, sú perfektné! Ale prosím ťa, nehnevaj sa, ja som ich daroval k Vianociam jednému talianskemu chlapcovi, kamarátovi v Komunite. Vieš, jemu asi pred mesiacom zomrela maminka. On už nemá nikoho, kto by mu na Vianoce niečo daroval.“
Ľudia, nebudete mi asi veriť, ale ja už viem, čo sú to Vianoce.“

A v jej, ale aj v našich očiach sa zatrblietali slzy. Alebo to bol odraz Betlehemskej hviezdy...?

Jozef
Foto: Ivana

O skúške veľkosti srdca

Bol piatok 21. novembra. Šťastne som zavŕšila hektický pracovný týždeň a pomaly, noha cez nohu, som kráčala v ústrety voľnému víkendu. Plánovala som ísť ešte do potravín a potom na vlak a domov. Zrazu som začula za sebou rozhovor:

- On, keď je teraz primátor, má takú moc, že aj Vianoce môže zrušiť!
- Nebuď sprostá, Vianoce sú predsa štátny sviatok a ten zrušiť nemôže.
- No dobre, keď nemôže, ale môže nám ich zakázať oslavovať!

Po týchto slovách som sa okamžite prebrala k životu a hneď som aj onemela od úžasu. Pri pohľade na dve mladé dievčatá, ktoré okolo mňa prefrčali rýchlosťou blesku, som mala v mysli len jednu prosbu: *„Bože, prosím, nedopusť...“* Sestra mi pred týždňom rozprávala, ako učili v práci mladú inžinierku – kontrolórku výroby, počítať násobilku. Vtedy mi bolo veselo a smutno zároveň. Teraz mi bolo len smutno. Veľmi smutno. Ako vychovávame našu mládež, keď si myslí, že Vianoce sú štátny sviatok a Božiu vôľu možno zrušiť primátorským rozhodnutím? To sme už ozaj zašli tak ďaleko do modernej doby, že zabúdame, prečo slávime Vianoce? Tieto dve dievčatá očividne nepochopili pravú podstatu Vianoc – narodenia Božieho Syna. Dozvedia sa niekedy, že malý Ježiško sa narodil aj pre nich? Že Boh nám z lásky dal Svojho Syna, aby skrze jeho poníženie, umučenie a vzkriesenie mohol mať človek účasť na večnom živote? Možno niekedy pochopia, že Vianoce nie sú len o honosných darčekoch a plnom prestretom stole. Vianoce sú o srdci človeka, čo si v ňom nesie a čo si v ňom zveľaďuje... každý deň, nielen keď sú sviatky. Hoci práve na sviatky niekedy príde nečakaná skúška veľkosti srdca.

Nenechám vás v zime

Asi pred desiatimi rokmi sa nám na Štedrý deň pokazil plynový kotol. Ráno okolo 8.00 h sme s hrôzou zistili, že máme studené radiátory a plynový kotol ani po opakovaných pokusoch nie a nie zapnúť. Situácia na zúfanie. Kde a komu zavolať? Kto sa na Štedrý deň vyberie do sveta, keď práve vtedy sa každý ponáhľa domov? S malou dušičkou som vytáčala telefónne číslo opravára, pána Slámu z Petrovej Vsi. Pozorne si ma vypočul a potom mi jednoducho povedal: *„Nebojte sa, ja určite prídem. Nenechám vás na Štedrý deň v zime.“* S nádejou sme teda čakali a varili štedrovečernú večeru.

Priniesol nám teplo

Keď sa hodinové ručičky prehupli cez 14.00 h. začali sme pociťovať prvé obavy. Od telefonátu už prešlo pekných pár hodín a o chvíľu začnú všetci usadať za štedrovečerný stôl. Je dosť možné, že sa opravára nedočkáme. Začali sme sa aj my pomaly chystať na večeru. Vo vnútri som zvažovala ešte otázku – zavolať či nezavolať znovu opravárovi? A keď sme si už všetci mysleli, že nepríde, vtom zazvonil zvonček. Bolo po 17.00 h. Vo dverách stál opravár v montérkach a veľkým kufrom: *„Dobrý večer! Ospravedlňujem sa, ale mám toho dnes veľa. Tak, kde to máte?“* Mama ho zaviedla do pivnice. Asi po polhodine sme mali opäť teplo. Usmiaty pán

Sláma nás uisťoval, že všetko je v poriadku a kotol pôjde. Boli sme mu neskonale vďační. Na maminu otázku: kedy on zasadne k štedrovečernému stolu? jednoducho povedal: *„Mám ešte jeden kotol a možno potom sa mi podarí…“* Zaželal nám šťastné sviatky a nastúpil do auta.

Pán Sláma sa trochu zahral na Ježiška. Zapálil plamienok v kotle a priniesol nám teplo. Štedrý večer sa mohol začať. Kým sme večerali, niekde po cestách uháňalo auto a jeho šofér – opravár s veľkým srdcom – sa ponáhľal urobiť teplo v ďalšom domove. Jeho vlastný domov zatiaľ na neho trpezlivo čakal. V ten deň sme dostali okrem klasických vianočných darčekov aj jeden výnimočný. Hovoril o ľudskosti, pochopení a ochote pomôcť ľuďom v núdzi.

Anička

TÉMA DŇA

Prežijeme Vianoce **s Ježišom?**

Kráľ im odpovie: *„Veru, hovorím vám: Čokoľvek ste urobili jednému z týchto mojich najmenších bratov, mne ste urobili.“*
Mt, 25,40

Vianoce. Najkrajšie sviatky v roku. Ich čas je očakávaný celý rok. Už len slovo „Vianoce“ dokáže meniť našu náladu, pocity a vnímanie. Vianoce sú úžasný dar. Čas Vianoc je pre nás darom, ktorý mení srdcia, očakávania a správanie. Máme dokonca čas prípravy „Advent“, aby to neprišlo náhle, ale aby sme boli na čas našej vnútornej zmeny pripravení. Veď chceme byť na Vianoce milí, láskaví, prosto v pohode. Ak túto pohodu očakávame, sami ju dokážeme na Vianoce i dávať.

Obsah Vianoc je dokonca oveľa väčší. Oslavujeme narodeniny očakávaného Božieho Syna. Nepochopiteľné konanie Boha Otca, ktorý dáva na tento svet svojho Syna, aby žil ako človek. Najskôr posiela svojich prorokov, tých však ľudia neposlúchajú. Posiela teda Svojho Syna, veď Jeho budú určite poslúchať.

Príbeh Vianoc je najkrajším príbehom ľudských dejín. Dvaja manželia navonok romanticky cestujú neznámou krajinou. Na ceste však potrebujú pomoc. Nenachádzajú ju a končia ako bezdomovci v maštali. Napriek starostiam sa narodí chlapček, prichádzajú pastieri a mudrci a všetko sa dobre skončí…

Čaro Vianoc si každý z nás schováva vo svojom srdci. Spomienky na Vianoce sú tie najkrajšie. Prirodzene, veď vtedy sme na seba chcene a cielene dobrí a milí. Celá rodina sa spoločne schádza i keby sme mali precestovať pol sveta. A, samozrejme, dostávame a dávame si darčeky. Vianočné tradície, zvyky a obyčaje si chráni každá rodina ako najväčší rodinný poklad. Pokoj Vianoc je pre nás snáď najdôležitejší. Po všetkých úmorných prípravách, varení a nákupoch, chceme mať jednoducho pokoj. A v pokoji prežiť sviatky Vianoc. A teraz si predstavte, že v tom najlepšom čase prežívania Vianoc, napríklad počas štedrej večere pri plnom stole, niekto pri našich dverách zazvoní alebo zabúcha. Už len táto predstava ma začína znepokojovať. Otvoríme dvere a uvidíme manželov z ďalekej krajiny na starom aute, ktorí nám začnú nezrozumiteľne rozprávať, že potrebujú pomoc, nemajú kam ísť a možno, že budú čochvíľa rodiť. Čo by sme asi tak spravili? Priznám sa, neviem. Možno bol v takej istej situácii i hostinský, keď mal veľkú hostinu a poslal Jozefa s Máriou preč.

A čo, ak by ten hosť na Vianoce bol práve Ježiš, ktorý by prišiel osláviť svoje vlastné narodeniny? Predstavte si, že by sme Ho nespoznali. Hrozné si len predstaviť. Veď by nám to určite raz vytkol. Ale ako Ho teda spoznáme? Veď Ježiša by sme určite i počas štedrej večere privítali a pohostili. Pravda je však taká, že Ježiš nám presne odkázal, podľa čoho Ho spoznáme. Spoznáme Ho ako „hladného, smädného, pocestného, chorého, nahého, vo väzení.“ Problém je však i ten, že Ježiš k nám môže prísť i tak, že Ho kedykoľvek a kdekoľvek stretneme v podobe núdzneho a nemusí to byť len na Vianoce a u nás doma.

Je teda možné prežiť Vianoce s oslávencom Ježišom? Áno a to dokonca každý deň. Návod, „ako na to“, je okrem iného i v Evanjeliu podľa Matúša, kapitola 25, 31-41. A nakoniec vám poviem tajomstvo. Videl som ho i u nás, v Závode, v podobe, ako sa sám opisuje.

Na záver otázka pre nás všetkých: *Prežijeme tieto Vianoce s Ježišom?*

Richard

O bolestiach Panny Márie

Len nedávno uplynul jubilejný Rok Sedembolestnej Panny Márie. Prinášali sme vo Svitaní zamyslenia k jednotlivým bolestiam. Dnes končíme šiestou a siedmou.

Šiesta bolesť – Panna Mária drží v náručí mŕtve telo svojho Syna

Keď sa už zvečerilo, pretože bol Prípravný deň, čiže deň pred sobotou, prišiel Jozef z Arimatey, významný člen rady, ktorý tiež očakával Božie kráľovstvo, smelo vošiel k Pilátovi a poprosil o Ježišovo telo. Pilát sa zadivil, že už zomrel. Zavolal si stotníka a opýtal sa ho, či je už mŕtvy. Keď mu to stotník potvrdil, daroval telo Jozefovi (Mk 15 42-45).

Podvečer prišli dvaja učeníci Pána Ježiša Jozef z Arimatey a Nikodém, Sňali jeho telo z kríža a uložili do lona jeho Matky. Ona prijala zmučené a týrané telo svojho Syna s najväčšou úctou a láskou. Ďalšia bolestná chvíľa – Ježiš leží mŕtvy v lone, z ktorého sa narodil. Telo, donedávna plné sily a života, je teraz pokryté ranami a celé krvavé. Panna Mária naň mlčky hľadí s láskou a nehou. Práve túto chvíľu zachytáva socha Sedembolestnej Panny Márie v Šaštíne či slávna Pieta od Michelangela v Bazilike Svätého Petra v Ríme.

Ježišovo Telo je s nami aj dnes, po mnohých storočiach stále pretrváva v našich srdciach v podobe Eucharistie. Je to najlepšia a najlahodnejšia obživa pre naše telo, srdce i dušu. V tomto krásnom prejave Jeho lásky k nám sme priamo spojení s Jeho Otcom. Boh nás tak miloval, že nám poslal Svojho Syna. Niektorí jeho lásku pochopili a opätovali s úplnou samozrejmosťou. Niektorí našli k nemu cestu po dlhšom váhaní a hľadaní. Niektorí ešte stále blúdia cestami-necestami, boria sa problémami každodenného života a vytrvalo repcú na Pána Boha. Modlime sa spoločne, aby aj oni pochopili, že Boh každého človeka nesmierne miluje a pozýva do Svojho kráľovstva. Biele rúcho prvoprijímajúcich detí krásne symbolizuje tú krásu a čistotu Božej lásky k nám.

Veľkú milosť udeľuješ, Bože, nehodnému, veľkú lásku prejavuješ človeku hriešnemu, Keď mi sväté telo dávaš, drahou kvou ma napájaš, dušu moju prichystávaš k životu večnému.

Siedma bolesť – Uloženie Ježišovho tela do hrobu

Vzali Ježišovo telo a zavinuli ho do plátna s voňavými olejmi, ako je u Židov zvykom pochovávať. V tých miestach, kde bol ukrižovaný, bola záhrada a v záhrade nový hrob, v ktorom ešte nik neležal. Tam teda uložili Ježiša, lebo bol židovský Prípravný deň a hrob bol blízko (Jn 19 40-42).

Posledná nepredstaviteľná bolesť Panny Márie. Jej Syna, ktorý vzkriesil Lazára, teraz mŕtveho ukladajú do hrobu. Sám dal dobrovoľne svoj život, aby sme my mohli dosiahnuť život večný. Život takej výnimočnej osobnosti nemôže skončiť potupným ukrižovaním. Mária pevne verila, že tmavý a studený hrob nemôže byť jeho posledným a definitívnym miestom. Preto správa o Ježišom zmŕtvychvstaní bola pre ňu úplnou samozrejmosťou. Život sa smrťou nekončí.

Ela vstupovala do manželstva so snom o veľkej rodine. Začali si s manželom pomaly stavať nový dom. Dni plné práce a starostí sa rozjasnili po radostnej správe, že čakajú bábätko. Veľkú radosť po pár týždňoch vystriedala veľká bolesť. Nečakaný potrat ukončil radostné očakávanie a priniesol dlhé roky bolesti a smútku. A potom opäť svitla nádej, ktorá znovu zhasla. Ešte väčšia bolesť a ešte väčší smútok v očiach. Keď videla, ako niektorá mamička kričí na svoje plačúce dieťa, len ticho poznamenala: *„Ani nevie, čo má...“* Ďalej s manželom poctivo pracovali, podarilo sa im dokončiť nový dom a nasťahovať sa doň.

Zvykne sa vravieť, že do nového treba nové a do tretice všetko dobré. Lekári teraz nič nenechali na náhodu a Ela mesiace ležala na posteli so snahou a nádejou porodiť svoje vytúžené dieťatko. Všetko však bolo márne. Jej materinská náruč opäť zostala prázdna. Nikto zo známych ani z rodiny ju však nikdy nepočul plakať, rúhať sa, ani nadávať. Koľko bolesti znesie ľudské srdce? A ktorá je najväčšia? Ela by nám bez mihnutia oka povedala, že tá, keď človek hľadí do hrobu vlastnému dieťaťu. Zverila celý svoj život Bohu so všetkými radosťami a starosťami a neomylne verí, že raz sa na druhom svete stretne so svojimi „anjelikmi“. Po rokoch dostala náplasť na svoje ubolené srdce. Vrúcna láska synovcov a neterí jej opäť vniesla do života radosť. Je pre nich akousi náhradnou mamou. Možno sa to dá trochu prirovnať k tomu, že aj Panna

Mária je našou Nebeskou Matkou a po smrti Svojho Syna získala nefalšovanú lásku miliónov ľudí.

Sedem nepredstaviteľných bolestí zasiahlo materinské srdce Panny Márie. Mladá a krehká dievčina, ktorá pokorne položila celý svoj život do Božích rúk, sotva vedela, čo všetko ju čaká. Jej viera však bola neotrasiteľná a rovnako veľká ako láska, radosť a bolesti, ktoré prežívala so svojím Synom. Vždy bola trpezlivá, milá, pokojná, ochotná pomôcť. Máriina čistá ľudská duša je nepredstaviteľne krásna. Boh ju ozdobil svojimi milosťami, bola vzatá do neba. Panna Mária žiari v Božom kráľovstve ako nádherná hviezda, ktorá nám všetkým svieti na cestu. Na cestu života, ktorá vedie k Bohu a je vystlaná jej láskou k nám.

Anička

Svätá Terézia z Avily – učiteľka cirkvi

„Kto má Boha, nič mu nechýba. Iba Boh stačí.“

Svätá Terézia sa narodila sa 28. marca 1515 v Avile v strednom Španielsku. Pochádzala z početnej šľachtickej rodiny s dvanástimi deťmi. Mala deväť bratov a dve sestry. Jej rodičia boli veľmi zbožní a všetky deti vychovávali zodpovedne po ľudskej aj po duchovnej stránke. Spolu s bratom Rodrigom Terézia už od šiestich rokov čítavala životopisy svätých a osudy niektorých mučeníkov jej vnukli túžbu po mučeníctve.

Raz sa spolu s bratom vydali potajomky z rodičovského domu na cestu k Maurom, ktorí vtedy okupovali časť Španielska a prenasledovali kresťanov poprosiť, aby im z lásky k Bohu odťali hlavy. Našťastie im túto výpravu prekazil strýko, ktorý ich stretol a zobral späť domov. Keď mala Terézia štrnásť rokov, zomrela jej matka. Keďže otec odchádzal za prácou, starala sa o deti ich teta, ktorá žila svetáckym spôsobom života, čo malo na Teréziu nepriaznivý vplyv v období dospievania. Pekne sa obliekala, vyhľadávala spoločnosť, bola dosť márnivá. No pozorný otec to videl a uvedomil si, že to nie je dobré.

V roku 1531 ju zaviedol do kláštora augustiniánok v Avile na výchovu a vzdelanie. Sprvu sa jej to nepáčilo, ale čoskoro si

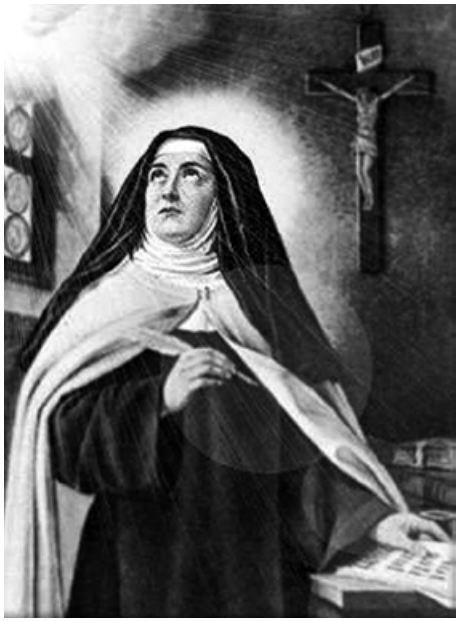

život v tichu zamilovala. Po jedenapolročnom pobyte však ochorela. Odišla preto k svojmu strýkovi na vidiecky vzduch. Ten bol tiež veľmi zbožný a dával jej čítať listy sv. Hieronyma a Gregora o zasvätenom živote a mravnosti. Dlho rozmýšľala nad týmito vecami a svojím povolaním. Otec nie veľmi súhlasil, aby vstúpila do kláštora, ona sa však nakoniec rozhodla. Roku 1535 bez jeho vedomia tajne odišla do kláštora karmelitánok v Avile. O rok prijala rehoľné rúcho. No v roku 1537 ochorela, ale lekári jej nevedeli pomôcť. 15. augusta 1537 stratila vedomie, mysleli si, že je mŕtva. Dokonca jej už vykopali hrob. No po štyroch dňoch sa prebrala. Tri roky potom bola ochrnutá. Až v roku 1540 choroba ustúpila.

Trpela aj duševne. Do kláštora až príliš často chodili ľudia zvonku. Nevedela sa sústrediť, pretože aj sama sa zaoberala vonkajšími, svetskými vecami. Napokon na radu istej nábožnej sestry sa prestala úplne stretávať a zhovárať so svetskými ľuďmi. Modlila sa v kláštornej kaplnke a tam v modlitbe urobila rozhodnutie, že chce slúžiť jedine Bohu. Pocítila, že do jej srdca sa vrátil pokoj. Veľa času trávievala v modlitbe. Boh jej dal často milosť zjavení a mystických zážitkov. V roku 1560 mala videnie pekla. To v nej vzbudilo hrôzu a otázky, prečo sú ľudia takí tupí voči večnosti. Zistila, že aj v jej vlastnej reholi sa dá ochabnúť v horlivosti a že to ochabnutie je reálne. Kláštor akoby už nemal klauzúru a pravidlá sa neustále zmierňovali. Hovorne sa premieňali na diskusné salóny, debatné krúžky o politike a spoločenských udalostiach.

Terézia si vyžiadala dovolenie z Ríma, aby mohla založiť dom, v ktorom by bola pôvodná prísnosť. Prijala rehoľné meno Terézia od Ježiša. V kláštore zaviedla veľmi prísne pravidlá. Žiadna rehoľníčka nesmela mať majetok. Chodili bosé, odeté v hrubom drsnom rúchu. Ako posteľ im slúžila doska so slamníkom. Jedli dvakrát denne, mäso nikdy. Svet nemal do kláštora prístup. Sestry nevyvíjali nijakú výnimočnú činnosť, ich hlavnou náplňou bola modlitba. Terézia bola vždy najprísnejšia k sebe. Robila tie najhoršie práce, obsluhovala pri stoloch a povzbudzovala sestry. To však vyrušovalo svedomie vlažných rehoľníkov a kňazov, a tak šírili reči proti nej, dokonca sa snažili ovplyvniť samotného kráľa i pápežského legáta. No pápež Gregor XIII. potvrdil jej pravidlá, a tak vznikla druhá vetva karmelitánskeho rádu. Po celom svete sa čoskoro zakladali kláštory s obnovenou prísnosťou. Terézia spolupracovala so sv. Jánom z Kríža, spoločne sa im podarilo založiť viacero mužských karmelitánskych kláštorov s pôvodnou prísnosťou. Určitý čas bol Ján aj jej spovedníkom a sám dosiahol tiež vysoký stupeň mystických zážitkov. Terézia napísala aj vlastné diela, ktoré majú svoje stále miesto aj v svetovej literatúre.

Svätá Terézia zomrela 4. októbra 1582 po krátkej a ťažkej chorobe v Albe, v kláštore, ktorý sama založila. Sama však vedela už osem rokov pred svojou smrťou o tom, kedy príde hodina jej odchodu zo sveta. Boh jej to zjavil v mystickom zážitku. Pochovali ju v Albe. Pri jej hrobe sa stalo množstvo zázrakov. V roku 1622 ju pápež Gregor XV. vyhlásil za svätú. Pápež Pavol VI. ju v roku 1970 vyhlásil za učiteľku Cirkvi.

Patrónka: Španielska, karmelitánov, pri chorobách srdca a hlavy, pri problémoch v modlitbe a duchovnom živote
Atribúty: kniha a pero, holubica, kríž na prsiach, planúce srdce, anjel s ohnivým šípom

Pavol
zdroj: Internet